# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 3070**

гр. София, 09.05.2014 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 28.02.2014 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова**
**ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова**
**Ралица Романова**

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **6150** по описа за **2013** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 306 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на областния управител на област С. срещу разпореждане № 4242/04.06.2013г., постановено по адм. дело № 3546/2013г. по описа на Административен съд – София град, с която му е наложена глоба в размер на 200 (двеста) лева за неизпълнение на влязло в сила решение № 363 от 23.01.2012г., по административно дело № 2188/2011г. на Административен съд – София град, 33 състав.

В жалбата се сочи, че разпореждането е постановено в недопустимо съдебно производство, тъй като съдебното решение представлява изпълнителен титул по смисъла на чл. 268 от АПК и за неизпълнението му задълженото лице би следвало да бъде санкционирано в рамките на изпълнителното производство. Алтернативно излага твърдения за незаконосъобразност на разпореждането, като релевира довод, че в административното производство е следвало да се изяснят всички факти от значение на случая, което е затруднило произнасянето по заявлението. Изразено е искане за отмяна на оспореното разпореждане.

Ответниците по жалбата - Р. А., Д. А., И. М. К., Р. В., Е. В., Г. Л., Т. Л. и Р. Л., редовно уведомени, не се представляват и не ангажират становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за

неоснователност на жалбата.
С оглед събраните по делото доказателства, Административен съд София-град, тричленен състав по чл. 306, ал. 5 от АПК, намира за установено следното:
Административнонаказателната преписка е образувана във връзка с жалба на Р. А., Д. А., И. М. К., Р. В., Е. В., Г. Л., Т. Л. и Р. Л. за налагане на административно наказание по реда на чл. 304 от АПК на областния управител на област С. за неизпълнение на влязло в сила на 21.02.2012г. решение по дело № 2188/2011г. по описа на АССГ, 33 състав, с което му е изпратена административната преписка за произнасяне в двумесечен срок.
С разпореждане от 19.04.2013г. АССГ е дал възможност на областния управител на област С. да вземе становище и да представи доказателства във връзка с депозираната молба за налагане на административно наказание. Такива не са представени в посочения от съда срок.
С обжалваното разпореждане искането за налагане на санкция е уважено, като на областния управител на област С. е наложено административно наказание глоба в размер на 200лв., която да бъде заплатена по сметка на АССГ.
С решението, чието неизпълнение се сочи като основание за налагане на административно наказание, АССГ, Второ отделение 33 състав като първа инстанция в производство по чл. 145 – 178 от АПК, по жалба на Р. А., Д. А. /като наследници на Х. У. А./, И. М. К., Р. В., Е. В., Г. Л., Т. Л. и Р. Л. е отменил отказ на областния управител за произнасяне по заявление рег. № РД-97-00-5694/18.11.1998г. на жалбоподателите за заплащане на обезщетение по ЗОСОИ с компенсаторни записи. Решението е влязло в сила на 21.02.2012г. За влязлото в сила съдебно решение областният управител на област С. е узнал на 01.11.2012г., когато е получил уведомително писмо от съда за влизането в сила на съобщено му по-рано съдебно решение. Срокът за произнасяне на областния управител е изтекъл на 02.01.2013г. /първият работен ден, изчислен по правилата на чл. 60 от ГПК/.
Аргументирайки се с това обстоятелство, с оспореното разпореждане АССГ е приел, че са налице основания за налагане на административно наказание в минимален размер.
При така установеното от фактическа страна настоящият тричленен състав по чл. 306, ал. 5 от АПК, прави следните правни изводи:
Съобщението за разпореждане № 4242 от 04.06.2013г. е връчено на областния управител на област С. на 07.06.2013г., като настоящата жалба е постъпила в АССГ с вх. № 16487/14.06.2013г., поради което като допустима следва да бъде разгледана по същество.
По същество жалбата е неоснователна.
Не могат да бъдат споделени изложените от жалбоподателя доводи за недопустимост на постановеното по адм. дело № 3546/2013г. разпореждане. Съдебното решение представлява изпълнително основание по смисъла на чл. 268, т. 2 от АПК, когато със същото е разрешен по същество спора относно съществуването на правата и/или задълженията, във връзка с които е издаден оспорения пред съда индивидуален административен акт. В разглеждания случай административният орган не се е произнесъл по заявлението за обезщетяване по реда на ЗОСОИ на недвижим имот, с която е бил сезиран. С решение № 363 от 23.01.2012г. по административно дело № 2188/2011г. на Административен съд – София град, 33 състав е отменен отказът на областния управител за произнасяне по заявлението с рег. №

РД-97-00-5694/18.11.1998г. и е изпратил преписката за произнасяне с изричен акт, в двумесечен срок. С решението не се разрешава въпроса относно съществуването на заявеното право на обезщетение по ЗОСОИ с компенсаторни записи, а се създава задължение за компетентния административен орган да разгледа подаденото до него заявление и да издаде индивидуален административен акт. Неизпълнението на това задължение подлежи на санкция по реда на чл. 304-306 от АПК.

Разпоредбата на чл. 304, ал. 1 от АПК урежда две кумулативни предпоставки за налагането на административно наказание: а) наличието на влязъл в сила съдебен акт и б) неизпълнението на задължение, произтичащо от него. Спор в случая съществува единствено по отношение на преценката дали е осъществена втората предпоставка. Съставомерен за отговорността по чл. 304, ал. 1 от АПК е обективният факт на неизпълнение на задължението, породено от влезлия в сила съдебен акт. Решението на съда задължава компетентния орган в двумесечен срок да се произнесе по заявление рег. № РД-97-00-5694/18.11.1998г., подадено от Р. А., Д. А. /като наследници на Х. У. А./, И. М. К., Р. В., Е. В., Г. Л., Т. Л. и Р. Л. и да издаде нарочен административен акт. Задължението не е изпълнено нито до изтичане на определения с решението срок, нито до приключване на производството по адм. дело № 3546/2013г., поради което и отговорността на административния орган е реализирана правомерно. Дори и да се приеме, че съдебният акт е изпълнен с последващо постановен отказ по заявлението за обезщетяване по реда на ЗОСОИ на недвижим имот, намиращ се в [населено място], [улица], конкретизиран в заявление рег. № РД-97-00-5694/18.11.1998г., този юридически факт би бил правно значим, ако е настъпил до налагането на глобата, т.е. до произнасянето на заместник-председателя на АССГ, тъй като това е правно релевантният за преценката дали е изпълнено съдебното решение момент. Доводите относно липсата на декларация от страна на Л. У. за наличие или липса на парично или имотно обезщетение и значението на същата за развитието на административното производство, обосноваващи неизпълнението на решението, са могли да бъдат релевирани в хода на производството по административно дело № 3546/2013г. На областния управител на област С., с разпореждане от 19.04.2013г. е предоставена възможност да ангажира доказателства и да изложи възражения във връзка с подаденото искане за налагане на глоба, но такива не са представени преди постановяване на оспореното по настоящото дело разпореждане. Твърдяната обективна невъзможност за изпълнение на решението подлежи на изследване само в хипотезата на повторност по ал. 2 на чл. 304 от АПК.

По изложените съображения Административен съд София – град, VII-ми касационен състав, на основание чл. 306 ал. 6 от АПК,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Разпореждане № 4242 от 04.06.2013г., постановено по административно дело № 3546 по описа за 2013г. на Административен съд София – град.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.